

STUDENTEN WEEKBLAD

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN TE DELFT

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS
BEHALVE IN DE VACANTIËN
DE JAARGANG BEGINT 1 OCT. ■ HET
ABONNEMENT KOST F 1.25 P. KWART.

REDACTEUREN: ♦♦ E. KANN, ♦♦ MEJUFFROUW J. BECKERING VINCKERS,
J. W. ERNSTE. ♦♦ G. A. VAN STEENBERGEN, ♦♦ MEJUFFROUW E. DE KOE,
F. B. SIMON VAN LEEUWEN, ♦♦ H. F. E. DU MOSCH.
♦♦♦ VAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK J. ALEXANDROFF. ♦♦♦

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62
ADVERTENTIËN 20 CENTS PER REGEL

23^E JAARG. ♦ NR 9

TECHN. BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR. — DELFT

25 NOVEMBER 1920

INHOUD. Redactioneel: Kanttekeningen. — D.S.C.: Stud. Sociëteit Phoenix, Bibliotheek. — D.S.B.: Bestuursamen- zelling „Logika”. — Tijdschriften: De Stem. — Literaire Critiek: Reinhardt und Seine Bühne; L'Atlantide; Das grosse Mensen. — Muziek: Concert gegeven door Orkest van de Delftsche Zangers; Ilona Durigo. — Vereenigings- even: A. S. S. Prijsvraag; D. S. V. „Onze Koloniën”. — Remem- gende berichten. — T. H.: Afd. der Mijnbouwkunde. — Feuilleton: De verdwenen Erfgenaam, VII.

REDACTIONEEL.

Het vorige nummer kon eerst Maandag ver- schijnen, aangezien de drukkerij met werk over- telpt was.

Uit de redactie getreden:

G. E. MATHIJSEN GERST.

KANTTEKENINGEN.

Er zijn tegenwoordig zooveel gymnasiasten in Delft, dat klassieke citaten op zijn zachtst gezegd niet meer gekleed staan.

Maar een redacteur van het S.W. vreest geen Critiek, dus citeer ik:

Als het gebladert' des wouds, zoo zijn de geslachten der menschen.

Eene gebladerte schudden de winden ter aarde, en nieuw loof

spruit aan het bottende hout, als de tijd van de lente terugkomt;

Zoo ook der menschen geslacht, 't één wast, en en het andre sterft weg.”

(Homerus.)

Gelijk een oude eik, de stormen des tijds trot- seerende, zoo stond het Corps... en ruide...

... en kreeg een nieuwen kruin...

Waarmee ik maar zeggen wilde, dat er een nieuwe Senaat is. Een nieuwe Senaat... symbool van de altijd wisselende studentenwereld. Wat zullen beide ons brengen? Quo vadis? waarheen schrijft gij, o Senaat, waarheen schrijden wij, studenten?

„Wij leven in een tijd van groote beroeringen”. Dat hebben wij nu al zoo vaak uit alle soorten drukwerk vernomen, laat 't ook eens in het S.W. staan. Dus: We leven in een tijd van groote be- roering.

Voorts zegt men, dat het „niet anders mogelijk is, of een sterke weerklank daarvan zal in de stu- denten-maatschappij te hooren zijn”. Luister naar de wijze woorden, die de president van het D.S.C. sprak bij de inauguratie op 22 September 1920:

„Uit het leven en bewegen van den laatsten tijd loch was iets anders merkbaar dan een gewoon enthousiasme, een gewone belangstelling in zake corps- of studentenaangelegenheden alleen. Er was meer, iets anders, wat veelal niet bevroed kon wor- den, wat het precies was en wat er uit groeien kon, maar er is een geest en een stemming, die bewijzen, dat er iets broeit onder onze studentenwereld. Het is zooals Agathon zijn boek begint, „il y a quelque chose de nouveau dans la jeunesse, tel est le senti- ment unanime”. Wat het is en waar het is, het is niet te defeniëren, gij voelt en weet, dat onze ge- richtseinder verruimd is, en dat de student weder- maat begrijpen, dat, wil er in de toekomst veran- dering komen in de hedendaagsche maatschappij, uit van hem zal moeten komen.”

Aldus sprak mijnheer de President, en hij kon niet weten. Wat wist hij niet? Wien kende hij niet? Was hij geen voorzitter van de Delft- sche Studenten Federatie, en welk technisch stu- dent is géén lid daarvan? Was hij niet secretaris der N.S.O., en welk Nederlandsch student zal daar géén lid van zijn? Wie belegde Angelsaksische, Slavische Studentenconferenties? Wat scheidde hem, opperhoofd van den stam der Delvenaren, nog van de heerschappij over alle studenten tus-

sen Oeral en Atlantischen Oceaan? Immers niets? Hoog in eere blij' zijn naam!

Dus: il y a quelque chose de nouveau. Het broeit onder de studenten.

Er komt een nieuwe geest.

Men zegt het, maar is het zoo? Zijn er werkelijk veranderingen in het studentenleven gekomen, sinds de laatste jaren, sinds de laatste halve eeuw?

Zeker, we loopen niet meer met vadermoorders ónder en lange gouwenaren in ons hoofd, we komen niet meer met gespoorde laarzen op bals. Maar essentiele veranderingen?...

Ik vrage, wáár zit dan die nieuwe geest? Is het de nieuwe geest, dat op de S.P. elk oprecht carnivoor vegetarisch dineert?

Is het de nieuwe geest, dat studentenverenigin- gen lezingen houden, die onze geachte burgervader door 2 agenten laat bewaken?

Is het de nieuwe geest, dat de thesaurier van den Senaat het werk doet van alle vereenigings- penningmeesteren?

Dat op de Meisjes-club twee bejaarde Deutsche dames of, wat waarschijnlijker is, twee Deutsche bejaarde-juffrouwen een misandrische speech hielden, waarin enormiteiten voorkwamen als: „In der Familie ist der Vater nur eine Zufälligkeit”?

Dat studenten heele huizen koopen en huren en ploeterrijtje spelen?

Een zekere zinsnede uit het enquête-verslag van het T.G.?

De stortvloed engagementen?

Om het „nieuwe” van het „oude” te kunnen on- derscheiden, zullen we ons in de eerste plaats een begrip moeten vormen van de vroegere toestanden. Laat ons daarvan een volgende keer een schets trachten te geven.

*) De dames hebben nadrukkelijk verzocht mede te deelen, dat zij de meening der geachte spreek- sters niet deelden.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

D.S.D.C. „LOGIKA”.

Het bestuur heeft zich als volgt samengesteld:
A. G. F. SMIT Jr., President.
J. G. KREUMER, Secretaris, Gasthuislaan 19.
J. F. BOGTSTRA, Penningmeester.
F. T. BOKMA, Bibliothecaris.

TIJDSCHRIFTEN.

DE STEM, onder redactie van Dirk Coster en Just Havelaar.

Is in het buitenland de oprichting van een nieuw tijdschrift meestal een financieele onderneming, in 'n klein land als Holland met een zoo gering aantal lezers beteekent het of wil het beteekenen één richting „krachtiger” of een nieuwe richting.

Al beweren vooraanstaande, bejaarde, dus eer- bare critici van ons land, dat de Hollandsche litteratuur een hoogtepunt heeft bereikt als nooit te voren, ja, dat er zelfs werken van groote Euro- peesche beteekenis, of wel eeuwige meesterwerken, zouden zijn geschapen, voor vele jongeren zullen die verzekeringen de waarde gehal hebben van zekere andere waarmee gevaarlijk achteruitgaande commercieele ondernemingen de aandeelhouders en debiteuren plegen gerust te stellen...

Het misleidende hierbij is, dat men 't ook eigen- lijk niet „achteruitgang” kan noemen, dat er hier en daar eer een schijn van vooruitgang te be- spreuren is.

De diepere oorzaak van deze ontevredenheid met het heden is dan ook van anderen aard, zij is twee- ledig; in de eerste plaats de steeds groeiende ont- stemming en wrevel over het bedroefend feit dat er in het Ned. kunst en geestesleven geen enkele, ook niet de zwakste weerklank werd gehoord van alle angstige wankeling en ineenstorting, van alle twijfel en verslagenheid, van alle wanhoop en wilde verwachtingen der laatste oorlogsjaren...

in de tweede plaats de enorme penetratie van buitenlandse litteratuur, speciaal van Dosto- jewski.

Terwijl uit het eerste bleek hoezeer de Holl. litte- ratuur der laatste jaren was uiteengelopen op een spelen met dit leven, niet uit behoefte aan afwiss- ling en ontspanning maar uit onmacht, onmacht tot werkelijk leven —, het tweede gaf de maatstaf en vergelijkingswaarde die de bewustheid der Ned. geestvervlakking nog onafwendbaarder maakte...

De fout van de Hollandsche litteratuur ligt dan ook minder in datgene wat zij gedaan heeft dan in datgene wat zij niet deed.

Eische de middelmatige mensch van dezen laatsten tijd meer van het leven, misschien in onbewusten angst, dat eens een nieuwe oorlog, revolutie, of effectencrisis aan alles weer een eind kon maken, de diepere mensch eischte meer van de litteratuur; hij wellicht om onbewust weer tot een geloof te komen omtrent de bestemming van het menschelijke leven...

— Uit den brief van de redactie van „De Stem” aan de medewerkers halen wij het volgende aan: D't tijdschrift stelt zich geen bepaald program.

Iedere bijdrage, ieder betoog, voortgekomen uit een strijdende menschelijkheid, waarin een onver- vangbare persoonlijkheid zich openbaart, zal met dankbaarheid worden aanvaard en geplaatst.

Geen speciaal aesthetisch en zeker nog minder een speciaal ethisch standpunt.

Alle litt. verschijnselen, welke die benaming ver- dienen, worden beschouwd als ontandingen en eenzijdigheden, beide zijn zij uitingen van eenzelfde tekort, tekort aan leven en aan ernst des levens.

Niet in de vormen schuilt de ontanding, maar in 't spel zelve.

Leven, zij 't worstelend leven zoo het slechts leven is, dat vóór alles is het, wat voor ons land verlangd wordt... —

Het bovenstaande achten wij van groot belang; maar vonden wij in 't litteratuur tijdperk achter ons wel een speciaal ethisch of aesthetisch stand- punt? Neen, onzes inziens niet, en hier verschillen wij van meening met de redactie van „De Stem”;

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

STUDENTEN-SOCIETEIT „PHOENIX”. BIBLIOTHEEK.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. Nederlandsch.

Jo de Wit — Donker Geluk.
Christovasilis — Terugkeer uit den vreemde.
Cornelis Veth — Paroliën.
Is. Querido. — De oude wereld, deel II. (Het Land van Zarathustra.)
Anna v. Gogh—Kaulbach — Jet—Lie.
Marcellus Emants — Mensen.

II. Fransch.

Marg. Andoux — l'Atelier de Marie-Claire.
Georges Duhamel — l'Oeuvre des Athlètes. (Comédie.)
J. Tharaud — Marrakech ou les Seigneurs de l'Atlas.
Pierre Benoit — l'Atlantide.

IV. Duitsch.

Johan Bojer — Das grosse Sehnen.

VII. Koloniën, Land- en Volkenkunde.

P. de Roo de la Faille — Iets over Oud-Batavia.
G. Taylor — Australia.
Horniman — Amritsar and our Duty to India.

VIII. Sociale Wetenschappen.

Ir. Bouwe Bölger — Productie en Maatschappelijk leven.
Dr. Otto Braun — De student en de nieuwe tijd. Het socialisatie-vraagstuk.

Dr. W. v. d. Kloot Meyburg — De economische ontwikkeling van een Zuid-Hollandsch dorp.
Henri Barbusse — La Lueur dans l'Abîme.
Ernest Tisserand — Pour les Finances d'un Dictateur.

Upton Sindair — The Brass Check.
Wilhelm Mautner — Der Bolschewismus.
H. W. A. Beenhouwer — Het onderzeesche Kabelnet. (Dissertatie-geschenk.)

X. Kunst.

Ernst Stern — Reinhardt und seine Bühne.

wel bleek en hier zou men den nadruk op kunnen leggen dat het zelfs niet eens noodig was 'n bepaald ethicisme of aesthetisme te huldigen om tóch met religie en schoonheid te „spelen“.

Bovendien, veel meer dan door 'n bepaald program, wordt het werkelijk aanzien van een literatuur toch beheerscht door de groote levende voorbeelden. De zoogenaamde aesthetische of ethische manifesten uit de litteratuur geschiedenis van vroeger, wat waren zij vaak anders dan de tot program, als uitsluitend voortreffelijk, omhoog geheven samenvatting van de eigen talent of denk-richting van een paar groote geesten ?...

Wel essentieel en scherp indringend is het inzicht dat de litteratuur van de laatste tien, vijftien jaren in de kern slechts spel was, en dat daarin juist haar ontarding school.

De overmatige natuurbeschrijvingen, het overmatig schilderen met woorden overall, van wat en wie ook, het stijrraffinement, dat helaas niet was als bij de Franschen dat der fijne wendingen en dat van het klaar en kort zeggen van het gecompliceerde, maar wel 'n verwaasd-bewonderend luisteren naar den exuberanten overvloed van wel en bedachtzaam gekozen adjectieven en bijwoorden, het volkomen gebrek aan diepinnerlijke psychologie van-zich-uit gevoegd bij 'n verwaand uiterlijk psychologiseren, het opvallend gemis aan menschen-scheppende dialoog (die dialoog waarbij ook de schrijver zelf eigenlijk pas zijn eigen karakter bewust kan afuisteren), de intens burgerlijke, alle moeilijke situaties en buitennissigheden schuwende gegevens, het gemis aan ware warme diepe menscheijkheid, behalve dan die, die zich weer eens hartroerend uitleven kan in ellenlange schilderijen, dit alles en de ingebeelde tevredenheid met dit schamele beetje deed vanzelf alles in 'n spel ontwerpen, dat zich vaak nog geen eens zoo gemakkelijk als spel onderkennen liet; wat moeilijker was en de werkelijke kracht en diepte van 'n schrijver openbaart, werd vermeden, „hoefde niet“, daar men ook zonder dat immers al „eeuwige kunstwerken“ kon scheppen!

O, in dit zich zelf voorgeschreven, helaas een weinig beperkt gebied kon men heel voortreffelijk zijn, vooral daar men tot 't schillen in woorden een plotselinge tot nu toe nog niet ontdekte aangeboren begaving bleek te hebben, naast de al eerder ruchtbaar geworden, en wereldberoemde, tot 't schilderen in verf.

En dan, het stijrraffinement in den zin als boven beschreven bedekt zooveel; de critici leeren den lezers zoo alleen dáárop letten, dat men op het laatste niet alleen geheel vergeten gaat wat men eigenlijk leest... maar daarvoor zelfs het interesse verliest!!... óók wanneer men naderhand het werk van zoo'n criticus zelf, toevallig eens ter hand mocht nemen....

Wij willen niet onrechtvaardig zijn, wij willen niemand boos maken, en niet alleen toegeven dat er enkele schrijvers zijn, die een uitzondering vormen, maar ook dat er ook van de anderen wel werken te noemen zouden zijn, die onze bovenstaande opmerkingen logenstraffen.

Edoch, uitzonderingen vormen nu eenmaal geen litteratur aspect.

De hoogste kunst wordt daar bereikt waar religie zich met schoonheid paart, zegt Dirk Coster in zijn voorrede, en in zijn vurigen drang naar het hogere ziet hij over 't hoofd dat de Hollandsche litteratuur zelfs de daaraan voorafgaande fase nog niet heeft bereikt, namelijk die van hartstochtelijke levens-beleving en breede dieptonige menscheijkheid.

Op schitterende wijze zegt hij in het begin van zijn Marginalia, „de groote scheidslijn, die de menscheijkheid verdeelt, loopt niet tusschen goed en kwaal, tusschen de goeden en de boozen, maar tusschen de levenden en de levenloozen“. Zoo is zijn heenwijzen over de schoonheid van het diep worstelend leven naar de religie mijns inziens voorbarig, bovendien onpsychologisch en onpaedagogisch, zoowel voor de schrijvers als voor de lezers, waar dat proces zich toch onbewust behoort te voltrekken als een genade, die de hemel de litteratuur bewijst....

Helaas is de oppositierichting van „De Stem“ lang niet hevig genoeg, elke oppositie, want elke geestesstrooming is vanzelf tegelijk oppositie, heeft de herauten der propaganda noodig om haar komst aan te kondigen en ook daarna nog voor instandhouding harer waardigheid en bijbehorend eerbetoen.

Voor 'n nieuw tijdschrift is die propagandastem meer nog dan de bezielde, de toornige stem, de kwaadaardig alles afbrekende als 'n Lodewijk van Deyssel indertijd bij de Gids-beweging.

Wij herhalen, het niet willen luikeels en ontstemd afkeuren van 'n vorige periode, moge het rustige en bezonken leiders doen blijken, zoo is het toch zeer te betreuren. Elke richtingsverandering heeft nu eenmaal uit psychologisch oogpunt méér dan 'n zwijsend overheen glijden over 't oude noodig een scherpe, een vlijmend scherpe critiek

van dat oude gezien in het licht van de nieuwe idee.

Want houvast hebben jonge schrijvers en denkers alleen aan 'n betoog hoe of 't niet moet, weinig of niet aan een hoe of 't wel moet.

Intusschen, die eerste pagina's van „De Stem“, de brief van de Redactie en de toelichting van Dirk Coster zijn waarlijk buitengewoon, bij zoo stralend omhoog geheven vaandels moet de inhoud van het tijdschrift wel teleurstellen, die eerste pagina's zijn dan ook op te vatten als het symbool van het bijna onbereikbaar ideaal waarnaar gestreefd moet worden en waarvan elke aflevering elken keer opnieuw de levende daad der manifestatie zal moeten zijn.

Natuurlijk mag men dan ook niet verwachten dat „De Stem“ in deze eerste aflevering of in de eerste volgende al dadelijk een reeks meesterwerken zal kunnen publiceren.

Zeker, als die eerste aflevering eens had kunnen beginnen met 't beste van de redacteuren, met dat bijzondere boekje de „Marginalia“ van Dirk Coster met zijn sublieme Dostojewski essay, met Just Havelaar's Humanisme, met 't buitengewone drama Astrid van Madeleine Böhtlingk.....

Toch zijn alle deze eerst betrekkelijk onlangs in druk verschenen; ouder, veel ouder is Prof. Vermeylen's „de Wandelende Jood“, een boek dat op sommige plaatsen grootsch is als 'n klassiek Grieksch drama, en tegenwoordig helaas veel te weinig meer gelezen wordt.

Van zijn hand vinden wij een studie over de 13de eeuwse beeldhouwkunst, waarin ook hij wijst naar den overgang van schoonheid tot religie, en voor onze oogen oproept den 13den eeuwse beeldhouwer, die met zijn makkers aan den arbeid in de schaduw der kathedraal niet ziet zichzelf, maar alleen dat ééne, dat uit hen allen verrees — de steenen vereeuwiging van hun aller geloof, hoop en liefde.

Een wonderlijke mengeling van oude kleur, moderne spottelij, warme poëzie en rijmelarij geeft M. Nijhoff in „de Kerstnacht“.

Een essay, de volksziel, van de hand van Just Havelaar toont hem in 'n rijpheid en kracht van stijl en inhoud als hem in zijn boek „Humanisme“ slechts op enkele plaatsen kon gelukken, een knap artikel van Madeleine Böhtlingk over Charles Louis Philippe, gedichten van Ine van Dillen, Dop Bles en Marie van K., van welke laatste het gedicht „Onrust en Vrede“ prachtig van toon en diep van gevoel is en aan Jan Luyken doet denken.

Rest ons nog de bespreking van het begin van een roman van Van Genderen Stort „de kleine Inez“, merkwaardig genoeg Middeleeuwsch van atmosfeer, terwijl het toch in dezen tijd speelt. Prachtige natuurbeschrijvingen (dit zijn nu gelukkig eens geen natuurschilderstukken!) verbrokkelen af en toe wel wat den gang van het verhaal, dat zeer zeker niet alle daagsch van opzet is en gegeven wordt in een nuchteren en toch gedragen, in een korten en toch warmen en verhaalkrachtigen stijl, die bewondering afdwingt.

Hopen wij voor het geestesleven van Holland dat dit tijdschrift een gulden toekomst tegemoet gaat, wel zullen de leiders het zich bewust gemaakt hebben dat die toekomst afhangt in allereerste plaats van hun eigen arbeid, en van dien der jongeren, dien zij bij betrekkelijk zoo weinig keus om zich heen zullen kunnen verzamelen.

J. ANDROFF.

LITTERAIRE KRITIEKEN.

REINHARDT UND SEINE BÜHNE.
(Verslag Dr. Eisler en Co. G. M. B. H. Berlin.)

Nog dit jaar komt Reinhardt in Holland om ons talentvol, maar zeer bekrompen en burgerlijk volkje te laten zien, dat wat hij tooneelspeelkunst noemt. Misschien is er hier tegen dien tijd wel de een of andere mode, die de mob-kringen van de kunst tot appreciatie zal weten te brengen, misschien komt een enkele ook wel zonder dat in den machtigen greep van dit wereldgenie. Toen Reinhardt hier was in de oorlogsjaren kalde publiek en critiek wat van „heel mooi maar een beetje veel humbug“ en de slappen van „dat het hem een beetje te Urgermanisch toeging“ en... nou ja.

Reinhardt is een gewelenaar van den geest die met zijn octopus-armen geweldige massa's tegen zich aandringt, oepen perst en tot een groot geheel brengt. Hij is een richtend genie van dezen tijd. Het naturalistische theater heeft hij teruggevoerd tot de klassieken, de stijlen stootte hij van zijn podium; trotsch en pompeus verrees daar zijn eigen stijl. Heel Midden Europa's modern toneel volgt en verminkt dien stijl. Reinhardt's felste tegenstanders stelen het hardst en hij laat ze rustig begaan want tot zijn hoogte kan niemand het brengen. Reinhardt's persoonlijkheid is het tenslotte die alles bijeen houdt en volmaakt. Hoe hij zijn tooneelspelers beïnvloedt, zijn medekunstenaars

(schilders, musici) naar zijn hand weet te zetten zijn menschenmassa's dirigeert — en nog meer — niemand kan hem hierin volgen. materiaal is tenslotte hetzelfde als dat van andere regisseurs; zijn „Schauspielhaus“ is wat beter gericht, het aantal mogelijkheden op technisch gebied is tot in 't oneindige vermeerderd.

Zijn kunst is expressionistisch. Alles „drukt“ alles speelt mee, de décors van zijn stilstaar arena's en „Drehbühnen“, waar de coulisses en bordpapier, al het lapwerk uit weg is; zijn muziek die de korte pauze vult, zijn licht; telkens zwaarder en sterker belichtende apparaten, zijn bijzondere geluidswerkingen; orgeltonen onder het gehuil een volksmenigte, verwijderd Chopin pianospelen een spookachtige scène; alles details; „vom Grosse ausgeartet“. En in dat „Grosze“ is tenslotte werkelijke oorsprong te vinden, de opvatting en door en door in zich opnemen van de tooneelwerken. Het totaal artistiek opgevatte geheel. gesnuffel in bibliotheken over historische bewaardheden, over zeden en gebruiken van een geen reizen naar de plaats van handeling; van die encyclopedische-moffen-dikdoenerij tekst van het drama blijft eerste en laatste bron.

Het boek is geschreven in den pronkerigen met zijn overdadige adjectieve versieringen en ontknopbare zinsconstructies, zooals wij dien onze Oostelijke burenen gewoon zijn. Het is tamelijk dikke loftuitende aanbidding. Het maakt overigens een sterken en naar ik juisten indruk. De vele teekeningen en kleurdrukken zijn zeer suggestief. Wie het tooneel heeft, moet dit boek lezen.

L'ATLANTIDE par Pierre B...

Een goed boek!

Hoewel het begin weinig bemoedigend is en schijn wekt van een vlot geschreven detectief roman, werpt het verhaal dan ineens een groot gegeven op. Zoals de uitwerking van de plotlinge verplaatsing van de brandend heete Sal naar de koele zalen van een mystisch-romantisch paleis was op de twee Fransche officieren — ook was de uitwerking op mij, toen ik een stnend reisverhaal zag overgaan in de behandeling van een vraagstuk, dat, altijd nieuw, hier speciale bekoring had door de onverbiddelijk angstaanjagende manier, waarop de godde Antinea, de geheimzinnige afstammeling Cleopatra, haar liefde aan den mannen oplegde.

Antinea is de kampioen der vrouwen, die wil den smaad haar geslacht door de mannen den loop der eeuwen aangedaan, door de beste tegenwoordigers onder hen tot zich te trekken hen dan in een hel van hartstocht aan de poort harer wederliefde plotseling te weigeren.

Ten slotte valt zij zelf ten offer aan Am-pijlenregen en verandert van de gebiedende koningin in een arm, verlaten, smeekend meisje.

Nu is zij het aan wie wederliefde geweld wordt en in haar haat van door het noodlot leedigde vrouw overreedt zij in bedwelmende o-gave Saint-Avit zijn vriend te vermoorden.

Tot bezinning teruggekeerd en met het brande weten van zijn daad keert hij den volgenden gen naar haar terug. Smadelijk wordt hij ev-wel afgewezen: hij is ter dood veroordeeld.

Met behulp van een slavin weet hij dan een touw-uit-het-venster te ontkomen.....

Maar na jaren keert hij weer, gewillig, eind-overwonnen, om als een slaaf zich aan haar vo-te gaan werpen en als laatste van haar minn-van liefde te sterven.

En welke waarde heeft dan het onbelang-weten, dat Antinea geen ander is, dan het van een Poolschen roué en een vrouw uit achterwijk van Parijs?

Een goed boek.

Ja, zeker. De stijl is vlot, nooit superieur o-oek nooit minderwaardig. En het verhaal is bedacht en met talent geschreven.

Het beste er uit is de levensbeschrijving van Poolschen graaf; de schrijver openbaart hierin groot talent voor het tooneel.

Alleen de fantasmagorische beschrijving van milieu doet twijfelachtig aan.

DAS GROSZE SEHNEN. — Johann B...

(Vertaald uit het Noor...

Hoera, weer een levensbeschrijving! Noor-export, Zweedsche export, Deensche export. Le-in Christiania in Kopenhagen, in God mag w-waar. Maar levens van allerlei soort rare knu-die groote mannen worden; ja, groote man-natuurlijk, want het staat op hun voorhoofd schreven en het brengt geld op in het uitge-laadje.

De ééne held heeft een dichtersadertje, de an-een dikke kop, sterken wil, enfin, allemaal die figuren, die het doen. Je neemt er maar uit en je begint te schrijven, te schrijven; daa-schendoor verzuim je vooral je borreltafel e...

club niet, want daar zie je menschen, houd je eigen geest wakker en kan je later als schrijver fier worden.

Als je thuis komt begin je maar weer te dazen. Dat ondertusschen je schuldeischers te woord, eet lekker en gaat daarna in je onderbroek voor je eau zitten om je voor te stellen dat je zoon in de bliksem bent, die ergens in een stal moet wonen; je schrijft gevoelvol, want de borrels doen goed; je schrijft eigenlijk ook maar wat, want komt het er op aan. Ze weten het wel, het kletsen je eigen landgenooten zoo langzaamhand van al die genieën, die ze te verdouwen genen, dan gaat het naar het buitenland toe: ruit maar, heele schepen, treinen vol.

evens, levens, allemaal echter Noorsche levens, ruit, slokken zul je het; hier kan het niet meer maar jullie hebben één maal gezegd dat je het nou moet en zal je het ook eten totdat je st!

hoe denk je dat het gaat?

en jongen, zegt u, vijftien jaar, ja precies, eerst onbezorgd hè, ja juist; ach ja Jezus, toen ineens naar Kristiania gegaan, ja natuurlijk, wat zonder geld op het platteland; ja, en stinken het deed in die kamer van dien armen vent! In een fabriek, ja juist en... u zegt, nee, nee, verliefd geworden, nee, nog eens rajen, juist natuurlijk, zijn zuster komt bij hem wonen en dieeft, ja allicht, wat kan die nou anders doen als treven. Hij is een kranige kerel juist, wat boersch maar een energie — een energie, neen maar. En studeeren, ha! goed geraden, ja; waarvan zegt nee onbelangrijk; hij studeert; wat nou! nee natuurlijk, moet u daar nou naar vragen? allicht chadelijk een geweldige baan, in Egypte nog wel; dat kon u niet raden, dat had ook Indië kunnen, maar nou ja, die Nijl dat geeft nog eens aandering tot een ha-ha-hartstochtelijke passage, nou niet hartstochtelijk natuurlijk (Noorsch!) maar doet er ook niet toe.

en dan terugkomen — na jaren — miljonair, te figuur — geknipt haar — ja, het gaat weer rolletjes — tocht in de bergen. Hier trouwt hij natuurlijk, want hier begint het tweede deel. Niet nodig om het te vertellen, want dat hebt u op den slag al gezien; ja zeker, alleraardigst prentje: zus in een roeiboot hi-hi!

Hier moet ik even waarschuwen: Er komen nog 200 bladzijden. Ja juist, u was al op een verdere spoor, u dacht: gelukkig huwelijk, kinderen, de klein napraatje en afgelopen! Nee, hoor, je ligt hier waar voor je geld! Hij gaat hier weer als tafiel, ja, het was natuurlijk wel een keurig werk, waar hij aan bezig was, maar de arbeiders, met staking, en de Natuur met watervalletjes. Maar hij is niet gek, is alweer bezig, kranige vent, die het uitvinden — nieuwe machine, pracht van ding; ja, je voelt het aankomen; afgekeurd hè, en een strop, nog een kleinigheid aan veranderen. Ja, schei maar uit; zoo ongeveer en

FEUILLETON.

DE VERDWENEN ERFGENAAM.

oorspronkelijke detective roman van Plagiator.

VII.

Eenige maanden na den moord, toen de notaris steeds bezig was met behulp van Jones de nalatenschappen van den heer Barker te regelen, kwam Jack eens op het kantoor kijken hoe het mede stond. Hij zou over eenige dagen naar Australië vertrekken en had gaarne gezien dat voor in tijd de erfenis kwestie was opgelost. Het werd hem dat er eens een erfgenaam kwam opdagen, zoo de hij.

"O, dat is waar ook", zeide de notaris, "ik heb U bijna nog vergeten te zeggen dat er hier een erfgenaam geweest is, of althans iemand, die zich Edward Barker noemt. Het leek mij echter waarschijnlijk, dat het de een of andere erfenis drommel was, die eens wilde probeeren de erfenis te krijgen. Hij kon zich niet legitimeeren, toen heb ik hem maar weer weggestuurd."

Als hij zich zoo gemakkelijk laat wegsturen, het wel niet de echte Edward Barker zijn". Hij beweerde natuurlijk dat hij het wel was, dat hij zoo juist uit Amerika was gekomen. Hij stond in een klein hotelletje hier in de buurt, en heeft beloofd terug te komen als hij legitimatie-akken kon vinden."

Jack vond het heele geval nogal komisch en wilde den man wel eens zien, maar dan moest hij gauw naar dien hal de notaris weer vergeten, en hij had niet de moeite genomen die op te schrijven, dat het zeer voor de hand lag, dat wat de man verteld had, toch niet waar was en hij waarschijnlijk wel nooit meer terug zou komen.

Als om dit te logenstraffen werd er op de deur geklopt, en de groom dienende aan: mijnheer Edward

De drie aanwezige heeren keken verbaasd op

nog een heele hoop meer, 350 bladzijden, 350, ja, en dat voor hoeveel; spotprijs. Daar heb je die Hamsun, die Knut ja, die concurrent van hem, levert er misschien 200 voor het zelfde geld en strijkt dan nog met den Nobelprijs. Ach die onrechtvaardigheid. Dat de Volkenbond zich er niet eens mee bemoeit!

MENSEN, door Marcellus Emants.

Liefde voor land en volk kan verhoeraad worden in vaderlandsminnende zangen, versmacht in het buitenland, verhaat en bespot in sceptische geschriften en verlebberd in thee met speculaas. Vooral dit laatste is specifiek Hollandsch. Neem nu vóór d thee een bittertje en een ouwe klare en gebruik er een droge beschuit na, dan hoef je het boek van Emants niet te lezen. Ook om dit boek te verdragen moet je een sterke maag hebben, je moet niet tegen eenige oogeblikken van onpasselijkheid opzien.

Zulke kleine dingen als het Hollandsche burgerleven kan men blijkbaar nu eenmaal niet anders dan klein zien. Marcellus Emants doet zijn best anders. Hij geeft bijna al zijn personen een cosmopolitische opvoeding en „breede opvattingen", een heel enkelen keer, zool sin 't eerste verhaal, komt hij tot een grotesk stuk; maar dan zet hij ernaast de figuur van een weduwe, die mopjes tapt van een zulke walgelijke mentaliteit, dat ik aan alle fijngevoelige menschen dit boek zou willen onthouden. De bladzijden met de moppentappende weduwe in het eerste verhaal zouden z eniet overleven. Voor mijn gevoel gaan zulke dingen tegen allen goeden smaak in. Natuurlijk ken je alles beschrijven, maar de manier waarop behoort het onderwerp te adelen of te verguizen — niet te verburgerlijken. Behalve als men meent dat burgerlijkheid in de litteratuur nog thuis zou kunnen hooren.

Overigens is het natuurlijk een uitstekend boek, men kan er omstandig in beschreven vinden hoe men een dejeuner in een buiten-restaurant behoort te bestellen, hoe een oud vrouwtje met een hond speelt, hoe iemand een kop thee drinkt, enz., alles zoo veel mogelijk uitgerafeld.

Voor het overige komt het gezicht van den schrijver niet uit zijn zuren plooi, bij het laatste stuk, dat als gedachte lang niet gek is, vertrekt hij het tot een afschuwelijken grimas.

MUZIEK.

CONCERT

gegeven door Orkest-Afdeeling van de „Delftsche Zangers."

Het is altijd eenigszins pijnlijk een oordeel te vellen over een dilettanten-uitvoering, vooral, wanneer men genoodigde is geweest. Aangezien echter de mogelijkheid niet geheel denkbeeldig blijkt te zijn, dat andere vereenigingen dit orkest in zijn geheel of gedeeltelijk als versterking op hare

Als je over den duivel spreekt... Mijnheer Barker kwam binnen, het was hetzelfde armelijke kereltje van den vorigen dag. Hij begroette het gezelschap en stelde zich aan Jack voor. Hij beweerde verschillende stukken bij zich te hebben, die zijn identiteit konden bewijzen. Terwijl hij die voor den dag haalde keek Jack hem eens goed aan. Waar had hij dezen man meer gezien? Hij was zeker dat hij het gezicht kende, maar hij kon het niet thuisbrengen.

De zoogenaamde mijnheer Barker toonde verscheidene brieven, die aan Edward Barker gericht waren, doch deze waren alle meer dan tien jaar oud, en bewezen niets, hetgeen hem duidelijk te verstaan werd gegeven. Men vroeg hem waarom hij geen brieven uit den lateren tijd toonde.

„Dat kan ik niet, omdat ik in Amerika onder een anderen naam geleefd heb", was zijn antwoord, doch hoe die andere naam was vertelde hij niet, en hij scheen hiertoe ook niet veel lust te hebben.

„Het geeft niets of ik U dien naam noem, want er is in Amerika niemand, die weet dat ik Edward Barker ben. Tevens is het van belang dat de personen, die mij onder dien anderen naam kennen, niet te weten komen, dat ik een groote erfenis gekregen heb; dat ik als Edward Barker echter die erfenis krijg, mag de geheele wereld weten."

Jack kon zich maar niet herinneren waar hij dit gezicht meer had gezien, en vooral nu hij vernam, dat deze man verschillende namen droeg, stond het bij hem vast, dat hij zijn verzwegen naam moest kennen.

Dit gezicht had hij gezien omstreeks den tijd dat zijn voogd vermoord was. Was het den dag tevoren of was het denzelfden dag? Ja hij wist het, het was de boekhandelaar van het winkeltje bij St. John's Wood, waar de naam Kilburn hem getroffen had.

„Kilburn!" riep hij uit.

De man keek verschrikt op.

„Hoe weet U dat?" vroeg hij verbaasd, „ik ken U niet, ik heb U vroeger nooit gezien, hoe weet U dan dat ik mij Kilburn laat noemen?"

eigen uitvoeringen zullen willen gebruiken, lijkt ons een degelijke bespreking niet onnoodig.

Als gewoonlijk in dergelijke ensembles zijn de vijf rubrieken strijkers uit zeer gemengde krachten samengesteld: in het midden zitten de menschen, die 't kunnen, verder vermindert de kwaliteit straalsgewijs naar de buitenkanten van 't podium. Het strijkkwintet als geheel voldeed echter goed, zoowel door klank als door samenspel. Alleen de tweede violen lieten te wenschen over, durfden niet inzetten en konden niet voldoende toon trekken. Het spijt me, dat ik 't zeggen moet, want de dames die er in meespelen zou ik met het grootste genoegen een compliment hebben gemaakt. (Dit terzijde).

De blazers zijn gemiddeld goed, weten althans een beschaafden toon te bewaren. Het lichte hout was hier en daar technisch zwak. Daarentegen volbracht de solo-hoornist uitstekend zijn taak in Mendelssohn's Midzomernachtsdroom, al schoten van tijd zijn gemoed en zijn instrument wat al te vol.

Trouwens, de geheele uitvoering droeg een stem-pel van sentimentaliteit en hevig gevoel. De dirigent, Van den Berg, geeft aan alles een pathetisch tintje, dat lang niet altijd op zijn plaats is. Een symphonie van Haydn kan geen Opera-neigingen verdragen.

Aan het zelfde euvel, maar in nog sterker mate, leed het succes van den avond: Van Hoek. Deze veelzijdig ontwikkelde vakmusicus in spe gaf twee solo's op de viool en één op de fluit. In tegenstelling met mijn collega van de „Delftsche Courant" zou ik niet weten in welke rol ik Van Hoek zou verkiezen, als violist of als fluitist. Hij beheerscht beide instrumenten technisch voldoende, vingerwerk, streek en embouchure zijn in orde. Dat zijn spel in de Nocturne van Doppler beter voldeed dan in 't Concert van Tartini ligt echter niet aan zijn betere hoedanigheden als fluitist, maar aan den aard van net stuk.

Van Hoek mist ten eenenmale de bezonkenheid, noodig voor een klassiek Italiaansch concert. Vooral in zangerige passages laat hij zich door zijn jeugdig temperament tot ongewenschte strijkjes-effecten verleiden. Het Concert van Tartini is frisch en levendig, edoch geen cizaras.

Het publiek applaudiseerde ruimschoots, zelfs midden in de Zorahayda. E. d. M.

ILONA DURIGO.

Over een zangeres als Itona Durigo iets nieuws te schrijven is even lastig als de wrevel kwijt te raken over het feit dat slechts zóó weinig studenten tijd vrij kunnen maken van hunne bezigheden aan teekentafels en bars voor een dergelijk concert.

O, ongetwijfeld, gekomen was men als 't iets was, waarover grapjes te maken vielen, al was 't maar om zich tegenover anderen als geestig te handhaven, als bijv. een opvoering van Hamlet, een lezing van Tagore, of van Einstein....

„Pardon, mijnheer, U heet Kilburn en laat U Barker noemen. U woont in St. John's Wood en hebt een boekwinkel."

Hij was door den mand gevallen. Men verwachtte nu een volledige bekentenis van hem. Maar, hoewel hij blijk gaf hoogst verrast te zijn van alles wat Jack wist, liet hij geen oogenblik zijn eerste beweringen varen, behalve wat betreft zijn komst uit Amerika, dit had namelijk al twee jaar geleden plaats gehad. Hij smeekte de aanwezigen niet bekend te maken, dat hij de naam Kilburn droeg, daar dan zijn vrouw, die hem niet anders dan onder dezen naam kende, zou weten dat hij een groot fortuin geërfd had. Dit was niet wenschelijk daar zij dan alles zou opmaken, aangezien zij zeer spijzuchtig was aangelegd. Een zoodanige handelwijze was natuurlijk zeer vreemd, maar hij was er toe gedwongen. Hij had zich voorgesteld als Edward Barker de erfenis te aanvaarden, daarna deze Edward Barker te laten verdwijnen, naar het vaste land bijvoorbeeld, en dan als Kilburn met zijn vrouw in onwetendheid zijn leven te slijten.

Was dit nu alles waar, of was het geheele verhaal verzonnen? Als het verzonnen was, dan was het meesterlijk gedaan en dan was deze man een zeer gevaarlijk persoon. Misschien wel medeplichtig aan den moord, zooniet de moordenaar zelf. Jack dacht er over de politie te waarschuwen.

(Tot zoover.)

Tot zoover, ingespannen lezer! Nu gaat het erom wie tenslotte de erfenis krijgt, wie den moord begaan heeft, waarom en hoe, en wat de verklaring is van de spookgeschiedenis.

Gij allen, romannetjesverslindende studenten, gij die bij het begin van elk boek reeds weet hoe het afloopt, zonder achterin te kijken, gij weet ook hoe deze roman eindigt. Zendt Uwe antwoorden duidelijk omschreven in, uiterlijk tien dagen na het verschijnen van dit nummer.

Het gebruik van een schuilnaam is toegelaten, mits de ware naam aan de redactie bekend is. De prijswinnaar ontvangt een boek. RED.

Over een zangeres als Ilona Durigo bewonderend te schrijven daarentegen is even gemakkelijk als 't voor sommige menschen is onhebbelijk te zijn.

Een critiek over Ilona Durigo kan hoogstens aangeven voor welke liederen zij het best gedisponeerd was, die ééne avond dat men haar hoorde. Zegt men na het eerste lied „Ombra mai fu” van Händel, dat zij niet klassiek kan zingen, bij het tweede komt men hals over kop op die meening terug en verklaart nooit zoo'n zuivere stijlvolle vertolking gehoord te hebben...

Zegt men van de liederen van Brahms en van Bruckner rock, dat de fijne lichte poëzie en schalkschheid der jeugd ontbreekt, dat men luistert naar een oude door het leven zwaar beproefde persoonlijkheid, men hoeft slechts enkele klanken van de „Sapphische Ode” en van „Ritzelputzel” te hooren en men schaamt zich over dergelijke overdenkingen als over een minderwaardigheid.

Waar hoorde ik ooit dat eerste lied zoo elegisch en tegelijk zoo doortrild van den lichten adem der liefde, zoo kuisch en tegelijk zoo hunkerend harts-tochtelijk?

Ritzelputzel is een vlotte geestige compositie van van Bruckner Fock, m.i. de meest gave van de vier.

Marcel van Gool, die zeer is vooruitgegaan sinds ik hem 't laatst hoorde, ontwikkelt zich tot een onzer allerbeste accompagnateurs.

Na de pauze, waarin ik nu ook uit den mond van Mevrouw Durigo zelf haar ontstemming over de leege zaal kon vernemen, (waarbij zij bovendien op boezen toon het voornemen uitte niet meer in Delft terug te komen), waren het meer nog dan de liederen van Reger die van Mahler, die weer machtig van de buitengewone gaven der zangeres getuigden.

Het diep tragische in den aanhef van „dat irdische Leben”

Mutter, ach Mutter! es hungert mich,
Gib mir Brot, sonst sterbe ich.

het huiveringwekkend fantastische in

Und als das Korn gedroschen war

Rief das Kind noch immerdar.

Mutter, ach Mutter, es hungert mich,

Gib mir Brot, sonst sterbe ich.

Warte nur mein liebes Kind,

Morgen wollen wir backen geschwind!

en dan de vreeselijke angstschreeuw, het plotse-ling voor mij opdoemende vale in doodstrijd ver-wrongen gezicht, in den slotregel

Und als das Brot gebacken war

Lag das Kind auf der Totenbahr.

Dat zijn indrukken, die een ieder nog lang zullen bijblijven.

Na dit lied kreeg Ilona Durigo dan ook een smaakvol bouquet bestaande uit vijf groote chry-santen, zoo vast saamgewikkeld in een stuk krant(!) dat het bijkans een bloemkool leek; terwijl zij buigend achteruit liep werd dat bouquet haar zoo behendig toegegooid, dat zij even schrok als duwde men haar onverhoeds een vreemde baby in de armen.

Ternauwernood acht ik het de moeite loonend er op te wijzen, dat op de volgende twee concerten zullen optreden Myra Hess, de fijne bijzondere Engelsche pianiste en het Pouled kwartet, een der beste van Frankrijk.

Bepaald waarschuwen moet ik echter voor het gaan naar het concert van 1 December, daar dat voor wel-ladigheid is. J. ANDROFF.

VEREENIGINGSLEVEN.

A.S.S.

Prijsvraag.

Het bestuur van de Algemeene Studenten Sport-vereening zit met de handen in 't haar. Wat is namelijk het geval?

Sinds het ledenaantal een driehonderd beloopt, is het natuurlijk niet meer mogelijk, dat zonder meer op een bepaalden tijd een oefengelegenheid opengesteld wordt en dat dan elke belangstellen-le kan deelnemen. Dit systeem is voor de toekomst bij het te verwachten grootere ledenaantal niet vol te houden, er is organisatie noodig.

Op de jongste algemeene vergadering nu is be-sloten tot het in het leven roepen van z.g. „rege-lingscommissies”, elk van drie leden, die zich onder leiding van het bestuur belasten met de zorg van een bepaalde tak van oefening. — Er zijn er op 't oogenblik voor korfbal, boksen, atletiek, gym-nastiek, voetballen, schermen en tennissen; zie S.W. van 4 Nov. —

Deze 3 leden heeten 1e, 2e en 3e commissaris.

De regeling is nu zoo gedacht: Blijkt voor een of andere sport belangstelling te bestaan, dan formeert zich een regelingscommissie, die op het aan-plakbord der A.S.S. in het hoofdgebouw een oproep tot de leden richt. Het lidmaatschap van de vereeniging is dan volloende om bij de commissie ingeschreven te worden.

Blijkt er voldoende deelname te zijn dan ont-vangt de groep materiaal, leiding (technische) enz. van het bestuur en treedt verder vrijwel autonoom op onder leiding van de regelingscommissie. Voor toetreding tot de groep is voortaan inschrijving bij de commissie noodig.

Tot zoover meenen we, dat in orde is. Maar het bezwaar is, dat de namen

a. regelingscommissie,
b. 1e, 2e en 3e commissaris,
zoo weinig vlotten. We roepen daarom nu bij het zoeken naar meer geschikten, en stellen belooning voor het opgeven van een naam voor het bestuur goedgekeurden naam voor b beschikbaar het gratis-lidmaatschap de vereeniging voor het loopende en jaar, resp. voor een lid het bedrag van reeds gestorte contributie (f 6.—).

Opgaven vóór of op 27 Nov. e.k. bij ont-teekende, die steeds alle inlichtingen gaarne strekt. Uitslag begin Dec.

Namens het bestuur:
A. TEN HAVE, secretaris
Cornelis Trompstraat

D.S.V. „ONZE KOLONIEN”.

Lezing met lichtbeelden op Donderdag 2 Dec. des avonds ten 8 ure in de Bibliotheek der Spreker: de heer Sollewijn Gelpke.

Onderwerp: „Wat moet de ingenieur van landrente-stelsel weten?”

De secretaris, C. F. DE L.

GEMENGDE BERICHTEN.

Men meldt ons, dat de heer L. K. op nadruk-verlangen van den majoor benoemd is tot ta-ritaris van den Senaat van a.s. verlofs-officier Amersfoort. Hij ontwerpt thans lampekappen de cantine.

Op het oogenblik, dat wij dit schrijven, is L.H.S. reeds gedurende meer dan een etma-zeldzame verschijnsel waargenomen van een met „Kamers te huur.”

TECHNISCHE HOOGESCHOOL

AFDEELING DER MIJNBOUWKUNDE

De Voorzitter van de Afdeeling der Mijnbouwkunde der Technische Hoogeschool maakt bekend dat zij, die wenschen deel te nemen aan het ni-eurs-Examen voor Mijningenieur, dat zal we-zen afgenomen in de maand Januari 1921, zich vóór schriftelijk hebben aan te melden bij de Secretaris der Afdeeling, Professor S. J. Verbeek m.i., Instituut voor Mijnbouwkunde, Delft, 15 December 1920.

Formulieren voor de aanmelding zijn ver-ba-ar in den Technischen Boekhandel van J. van man Jr., te Delft.

ADVERTENTIËN.

Koopt hier Uw Cadeaux

KUNSTHANDEL KARDOLUS

Voorstraat 96.

Zeer mooie Platen, Gravures, Beeldwerken.

TOT f 40.— BETAAL IK
voor gedragen Colbert-Costumes. Koopt ook enkele Pantalons, enz.

Brieven onder No. 40 s.w., Bureau van dit Blad.

KEURGARVE
UIT DE WERELDLITERATUUR

Deze Catalogus van nieuwe boeken in 1920 verschenen, is aan een groot aantal onzer afnemers toegezonden. Een beperkt aantal exemplaren is op aanvraag bij ons nog voor H.H. Studenten beschikbaar.

Wij maken bijzonder opmerkzaam op de groote sorteering **Boeken en Kalenders** die voor St. Nicolaas-geschenken zoozeer geschikt zijn en op onze toontafels zijn uitgesteld.

Techn. Boekh. en Drukkerij J. WALTMAN Jr.
BINNENWATERSLOOT.

UITZENDING van DINERS in verwarmde bussen.

Dagelijks NASSI GORENG
bij vooruitbestelling.

Jacht- en Vischschotels.

Aanbevelend.

Chr. F. RUTER, Oude Delft 120.

VERKRIJGBAAR

WIJNEN van Ferwerda & Tieman
vestigt speciaal de aandacht op de
BISSCHOPWIJNEN,
geheel gereed voor gebruik.

Aanbevelend.

Firma G. J. BRUIGOM,
BINNENWATERSLOOT 38.

Fa. S. WOLTERBEE

OPGERICHT 1868.

WIJNHAVEN 19. TELEF.

St. Nicolaas-étalage ger

(Tafel binnen).

Ruime sorteering geschikte Cadeaux
Keurig opgemaakte MAND
in diverse grootten en vullingen.

Wij houden ons voor een bezoek beleefd aanbevolen.

Cadeaux, nu gekocht, kunnen gereserveerd worden en op Sint-Nicolaasavond bezorgd.

Ik alléén!!!

betaal de hoogste prijzen voor gedru-
HEERENKLEEDING, MEUBELEN
enz. Heeft U iets te verkoopen, ont-
dan de van ouds bekende
HERM. NORDEN, Ged. Gracht 58, DEN H.
Steeds per briefkaart te ontbieden.

A. J. PRINS, Choorstraat

Practische Teekentafels

GROOTSTE SORTEERING
St. Nicolaas-Geschenken.

H. MEEUW
DELICATESSEN.
Oude Delft 111. Telefoon